

**Aleš Pitzmos**



# **Znamení rodu**

Existují prastará tajemství, která mohou změnit svět

NEMETON

**MEMETON**

**Aleš Pitzmos**

# **Znamení rodu**

**Existují prastará tajemství, která mohou změnit svět...**

Nakladatelství NEMETON

Čáslav 2022

**NEMETON**

**Aleš Pitzmos**

**Znamení rodu**

Copyright © Aleš Pitzmos, 2010, 2022

Cover © Pixabay

Czech edition © Aleš Pitzmos – NEMETON, 2022

**ISBN (pdf) 978-80-908700-0-0**

**ISBN (ePub) 978-80-908700-1-7**

**ISBN (mobi) 978-80-908700-2-4**

Co kdybych ti řekl, že svět není takový, jakým se zdá být? Že sen může být realitou, myšlenka věčností? Že je celá historie lidského rodu svázána s tajemstvími, která se v průběhu věků objevovala a zase ztrácela? Tajemstvími mnohem staršími a mocnějšími, než si naše uspěchaná civilizace dokáže představit. Možná stačilo jen málo, a všechno mohlo být jinak...

Věř mi. Já jsem ta tajemství spatřil – a v ten okamžik, kdy se svět přestal točit a čas plynout, jsem poznal, že musí být vyjevena. Že odkaz našich předků, jejich oběti, nesmí přijít vniveč.

Tak tedy, zastav se, příteli, nad řádky této knihy, protože bych ti chtěl vyprávět příběhy dávných dní, jejichž světlo už dávno pohaslo.

**Prolog**

# **Tajemství**

**Září 1488**

## Bratrstvo

Mnohokrát, během večerů, které trávil ve svém domově, jihošpanělském přístavu Palos de la Frontera, přemýšlel, jak by na něj pohlíželi ti, kteří píšou dějiny. Kým by pro ně byl obyčejný měšťan nevýrazného zevnějšku, Martín Alonzo Pinzón, který vlastní jednu nepříliš úspěšnou rejdařskou firmu a jehož alfou a omegou je moře?

Věděl, že nikým – že by se ztratil v záplavě vzdělaných mužů, králů a církevních otců. Nehodlal se s tím smířit. Chtěl mnohem víc. Dobýt si velikost. Slávu. A nesmrtelnost. Proto pátral po dávných mořeplaveckých tajemstvích, dokonce při tom navštívil i vatikánské archivy. Všechny jeho snahy o nějaký zásadní průlom však vyšly vniveč. Až do dne, kdy v paloském přístavu potkal zvláštního muže. Osmana. Tento bojovník, který se mu představil jako Kemal, oplýval znalostmi, o nichž se mu ani nesnilo – a řekl mu jedno: *pokud chceš získat tajemství, které ukojí tvou zvědavost a touhu po slávě, následuj mne.*

Staniš se. Jejich cílem se stal mocný Tomar – obchodní a mocenské centrum Portugalska patnáctého století.

Stáli na příjezdové cestě, která vedla olivovými a fíkovými háji poblíž zdejší tepny – řeky Nabão –, a shlíželi na město kypící životem. Pohled to byl úchvatný: systém ulic a náměstí byl totiž šachovnicově uspořádaný tak, jak to před padesáti lety navrhl Jindřich Mořeplavec, vévoda z Viseu. Díky tomuto muži byly vysušeny i bažiny, rozprostírající se kolem řeky, a město se tak mohlo bez problémů dále rozšiřovat. A přímo nad ním se zvedal zalesněný horský hřeben, na jehož vrcholku se vyjímal impozantní komplex budov.

*Convento de Cristo* – Konvent Řádu Kristova.

Martín se otočil na svého mlčenlivého osmanského společníka – i po několika dnech, které spolu strávili, toho o něm věděl velmi málo. Ano, ptal se, ale bezvýsledně. Kemal byl tajemný jako samotné hlubiny Země.

Osmanův kůň nervózně zaržál a jeho pán ho jemně polaskal po hřívě. Pak pokynul k Tomaru. „Krásný pohled, že?“

„Úžasné,“ zamumlal Martín.

„Co víš o Řádu Kristovu?“ zeptal se Kemal.

„Řádu Kristovu?“ zopakoval Martín. „Významná vojenská síla v Portugalsku, zejména za života Jindřicha Mořeplavce. V současnosti se podílí na všech portugalských námořních výpravách a mám pocit, že je jeho velmistrem mladý princ Manuel.“

Kemal pokýval hlavou. „Máš dobré znalosti, Pinzón, ale bohužel příliš oficiální.“ Ukázal na budovy, vyjímající se nad městem. „My se musíme dostat tam.“

„Do Konventu? Proč?“

„Chceš poznat jedno z největších tajemství světa? Ano nebo ne?“

„Ano, ale do Konventu nepronikneme. Smějí tam jenom řádoví rytíři. A nezapomeň, jaká řevnivost panuje mezi Portugalsci a Španěly – nejspíš by mě zabili.“

„Dobrý nápad – napochodujeme tam hlavní bránou,“ pronesl Kemal ironicky.

Martín si odfrkl. I když se to podle názvu nezdálo, nebyl Konvent obyčejným klášteřem, ale pevností. Ohraničovaly ho dvojité hradby, za nimiž byla umístěna nejstarší část komplexu, hrad s jednou věží – *Torre de Menagem* –, a samotný klášter. Hradby byly nepřetržitě střeženy dnem i nocí. Do Konventu nebylo možné se jakkoliv dostat. I několikatisícová armáda by měla problém – zejména díky strategické poloze – s jeho dobýváním.

„A jak tedy pronikneme dovnitř?“ zeptal se Martín.

„Existuje ještě jedna cesta, příteli, cesta, o níž ví jen málo lidí a já jsem jedním z nich.“

*Do jaké šílenosti jsem se to jenom zapletl?*

„Jedeme!“ Na to Kemal popohnal koně vstříc městu.

Martín i Kemal, oba oblečení do prostých kabátů, se proplétali davem halekajících námořníků a měšťanů, mířících do jednoho z nejposvátnějších tomarských kostelů – do *Igreja de Santa Maria*



*de Olival*. Raně gotická chlouba města se před nimi zvedala ve vší své pompéznosti, Martín ji však nevnímal: jeho pozornost totiž zaměstnávalo několik rytířů Řádu Kristova, postávajících u vstupu do kostela.

*Doufám, že Kemal neprovede nějakou šílenost*, napadlo ho.

Neseni davem vešli do chrámu. Začaly hrát varhany a kněz se vítal s věřícími.

„Jdeme!“ sykl Kemal a postrkoval Martina do postranní kaple. „Je čas, abych ti konečně prozradil, Pinzóné, proč jsme tu.“

Martín pocítil vzrušení – dobere se pravdy. Nebude to pouze dlouhá cesta s nevalným výsledkem jako tolikrát předtím.

„Nejdřív musíš znát příběh o princí Zichmnim, který už dlouhou dobu koluje v benátských putykách,“ začal Kemal svoje vyprávění, jakmile zjistil, že jsou sami.

Jeho slova Martina zmátla. „Zichmnim?“ vyplivl to slovo jako třešňovou pecku. „Co to je za jméno? Zní arabsky nebo persky.“

Kemal se pousmál – poprvé za celé dny. „Věř mi, že se za touto zkomoleninou skrývá člověk, který naopak pochází ze severu. Ze Skotska. Tento princ Zichmni, ve skutečnosti Henry Sinclair, první hrabě z Orknejí a baron z Roslynu, uchovával tajemství, které jeho rod vlastnil po celé čtyři generace od roku 1277. Byl jím opojen, cítil se vyvolený, a tak roku 1398 po narození Kristově usedl na loď a plavil se ve společnosti benátských navigátorů Nicola a Antonia Zenových Oceánským mořem daleko za Herkulovy sloupy. Sinclairova pout' však brzy skončila, protože si špatně vybral posádku a došlo ke vzpouře. Byli v ní totiž templáři. Sám Sinclair byl jedním z nich, stejně jako mnozí z jeho rodu...“

„To je nesmysl,“ přerušil ho Martín. „Devadesát let před tím, než se staly události, o nichž vyprávíš, byl ten řád rozpuštěn a všichni rytíři byli obviněni z kacířství; většina z nich byla zajata a zabita.“

„Skutečně?“ zavrčel Kemal. „Netuším, kolik toho víš o Chudých rytířích Krista a Šalamounova chrámu, ale pravda je, že byli velmi mocní, vlastnili mnoho hradů a komend a neplatil pro ně žádný světský ani církevní zákon. Opravdu si myslíš, že byli do

jednoho rozprášení, když 13. října 1307 vtrhly kohorty francouzského krále Filipa IV. Sličného do pařížského Templu? Sám později upálený poslední velmistr řádu Jakub z Molay útok předvídal: těsně před osudným dnem z přístavu La Rochelle vyplulo několik galér, které odvážely rytíře i templářské cennosti do bezpečí. Část jich připlula do Skotska – mnozí templáři získali útočiště u Sinclairova předka a posléze se zasloužili v legendární bitvě mezi Angličany a Skoty u Bannockburnu. A další z lodí...“ Usmál se. „Další směřovala do Portugalska.“ Pak rozpřáhl ruce. „Všimni si těch symbolů. Tenhle kostel je templářský, stejně jako město i Konvent.“

A pak Martínovi došla jeho slova – a nemohl uvěřit.

*To snad ne.* Ale... Všechno by to do sebe zapadalo.

Kemal přikývl, jako kdyby pochopil, nad čím Martín přemýšlí. „Ano, je to tak. Tomar založili templáři v polovině 12. století, konkrétně Gualdim Pais, velmistr v portugalských zemích. To on položil základy samotného Konventu. Pak se však stala tragédie ve Francii a na základě papežské buly byl řád rozpuštěn. Všude zanikl, až na toto místo. Tehdejší portugalský král Dinis si uvědomoval moc a bohatství řádu, i jeho prospěch pro svou zemi, a tak udělal to, co nemělo obdoby – místní templáři se stali řádem novým, Řádem Kristovým, a díky tomu nemohli být pronásledováni. Zůstalo jim vše – původní členové, obce, pevnosti, komendy i jejich bohatství.“ Pousmál se. „Jsou to stále templáři, pouze se pro okolní svět jmenují jinak. A také pořád prahnou po vědění. K tomuto řádu náležela část posádky prince Zichmniho, Henryho Sinclaira. To oni se zmocnili jeho tajemství a drží ho u sebe skoro sto let. A my ho nyní získáme.“

Po těch slovech přišel Kemal k osamělé náhrobní desce – byla prostá, nebyl na ní žádný nápis, pouze římský letopočet. Když se otočil, usmíval se. „Podle tvrzení členů řádu má tohle být náhrobek samotného zakladatele Tomaru, Gualdima Paise.“

Martín bedlivě sledoval Kemalovo počínání: rozložitý Osman přejížděl rukama po náhrobku jako hypnotizovaný.

„Co to děláš?“ zeptal se.

Kemal se uchechtl. „Uvidíš.“

Pak se odněkud ozvalo mučivé zaskřípění.

„Co tam děláte!“

Ten výkřik Martina zaskočil. Otočil se a spatřil jednoho z členů Řádu Kristova, jak stojí s taseným mečem ve vchodu do kaple. Muž měl tvář brunátnou vzteky a když promluvil, odhalil důvod: „Pokoušíte se znesvětit odkaz slavného Gualdima Paise! To je rouhání!“

Pinzón se snažil sáhnout po dýce, ale rytíř byl neuvěřitelně rychlý – Martín vzápětí pocítil ostří jeho meče těsně pod ohryzkem.

„Nic se neděje, mladý muži,“ promluvil Kemal k rytíři. „Polož tu zbraň, než mému příteli ublížíš.“

„Proč bych to...“

Rytíř nedokončil větu. Kemal vykopl rytíři zbraň z ruky – ostří Martina jen těsně minulo – přitočil se k muži, popadl ho za hlavu a trhl. Ozvalo se nepříjemné prasknutí a rytíř Řádu Kristova se sesul se zlomeným vazem na podlahu.

„Varoval jsem ho,“ zašeptal Kemal.

Martín pouze neslyšně polkl – až nyní mu došlo, co je Kemal ve skutečnosti zač. Chladnokrevný zabiják. „Nemusel jsi ho zavraždit,“ vykoktal.

„Musel,“ zavrčel Kemal a začal z mrtvého rytíře svlékat kabátec. Potom ho podal Martinovi. „Obleč si to!“

Martín to nepovažoval za dobrý nápad, nicméně se nechtěl s Kemalem přít. Už věděl, co dokáže. Navlekl tedy na sebe kabátec, pro zvýšení dojmu si připnul mužův opasek s mečem a celé dílo zakončil tím, že přes sebe přehodil plášť. A tak se stal rytířem Řádu Kristova.

Pak Kemal dokončil rozdělanou práci. Znovu se sklonil nad náhrobkem – záhy se jedna z kamenných dlaždic poblíž hrobu odsunula a odkryla schodiště, klesající do temnoty.

Martinovi se zatajil dech. *Secretum iter*. Tajná cesta.

Kemal na něj spiklenecky mrkl. „Vede z tohoto kostela do rotnudy v srdci Konventu.“

„Jak...“

„Jak o ní vím? Už jsem ji jednou použil.“

Slezl dovnitř a Martín ho následoval.

Nikdo si jich nevšiml – dav modlících se námořníků přehlušil všechny zvuky, zabránil ostatním členům Řádu Kristova, aby viděli dvě postavy mizející v tajné chodbě a svého mrtvého druha.

## Konvent

„Bratři. Rytíři Řádu Kristova. Sešli jsme se tu, abychom pohovořili o našem členovi, bratru Bartolomeu Diasovi, který se vydal na odvážnou plavbu podél afrického pobřeží. Jak jistě máte na paměti, vše, co zde řeknu, je tajné. Nikdo se nic z toho nesmí dozvědět, zejména pak naši konkurenti z Kastilie. Nikdo.“

Martín naslouchal – stále ještě zadýchaný – hlasu portugalského krále, který k němu doléhal z rotundy nad jeho hlavou. V té době měl za sebou prudké stoupání, protože tajná cesta vedla kopcem, na němž se Konvent rozkládal. A teď... Zdálo se, že s Kemalem přišli nevhod.

I Osman to pochopil a tiše zaklel – neočekával, že se ocitnou uprostřed tajné porady členů řádu.

Martína velmi zaujala slova pronášená tam nahoře: „Bartolomeu za několik dní dosáhne jižního cípu Afriky a bude ho muset nějak vhodně pojmenovat. Kéž mu Bůh pomůže...“

Slova portugalského krále zněla sarkasticky a...

*Odkud může tušit, že Dias dopluje ke konci Afriky? napadlo Martína. Vždyť od něho nemůže mít žádné zprávy. A jak vůbec ví, že Afrika nějaký konec má?*

Sám se za doby svého mládí plavil se strýcem do Guinejského zálivu a viděl, jak je ten světadíl obrovský – tehdy ho napadlo, že se dotýká snad samotných základů světa...

„Pinzóné, prober se,“ zasykl vedle něho Kemal. „Za chvíli se rozkřikne, že někdo použil tajnou cestu. Musíme něco udělat, a to hodně rychle.“

Martín se na něj nechápavě zadíval. „A co jako?“

Osman neodpověděl a měřil si ho pobaveným pohledem.

Pinzón nechápal. Anebo možná ano – uvědomil si totiž, že se stále producíruje v úboru rytíře Řádu Kristova. Než stačil cokoliv říct, začal ho Kemal instruovat. „Když jsem tu byl naposledy, nechal jsem tu pro členy řádu menší překvapení: k rotundě se připojuje křížová chodba *Claustro do Cemitério* a právě v ní jsem ukryl v prasklinách ve zdi několik válečků se střelným prachem. V jednom výklenku, pod Madonou, se nachází hořák. Několik sekund po jeho zapálení nastane výbuch a později požár. Všichni, kteří jsou natěsnaní nad námi, se rozprchnou – začnou zjišťovat, kdo to udělal, a my mezitím můžeme získat Sinclairovo tajemství a zase zmizet tajnou chodbou. Co ty na to?“

„Co já na to?“ zopakoval Martín. „Zapomněl jsi na to nejzajímavější, Kemale. Kdo ten hořák zapálí.“ Pak polkl. „Ty si skutečně myslíš, že vylezu tam nahoru, dostanu se z rotundy a udělám to? To nemůžu přežít!“

„To ví jen Bůh, ale určitě si nepřejješ být tady dole s rozhněvaným Osmanem.“

Martín si po jeho slovech vzpomněl na rytíře, jemuž Kemal zlomil vaz. Podobně skončit rozhodně nechtěl.

„Chodba ústí v jednom z postranních výklenků rotundy,“ instruoval ho dál Kemal. „Já odsunu závěrný kámen a ty odsud vylezeš. Když budeš opatrný, neměl by si tě nikdo z rytířů všimnout. A pamatuj: jsi jedním z nich.“

„Jsem jedním z nich,“ zopakoval Martín a snažil se, aby to znělo alespoň trochu sebevědomě – bohužel neznělo.

Kemal umístil pochodeň do úchyty na stěně a začal stoupat po schodišti k východu z chodby. Pak se zastavil, nad sebou závěrnou dlaždicí, podobnou té, která zakrývala vchod u Paisova hrobu. Naposledy se na Martína zazubil a pak hmátl do blízkého výklenku. Ozvalo se zarachocení a dlaždice zajela do strany. Dovnitř chodby proniklo denní světlo.

Martín si stáhl kápi hluboko do obličeje a vydrápal se nahoru. Vzápětí se dlaždice vrátila na původní místo.

Martín se ocitl v hlavním stánku Konventu, šestnáctiúhelníkové rotundě. Uvnitř stavby bohatě zdobené byzantskými nástěnnými motivy se nacházelo sanktuárium *Charola dos Templários*, jemuž vévodil bělostný oltář. Martín stanul na konci zástupu rytířů; byla jich dobrá padesátka. Všichni obklopili čtveřici mužů na koních – ten, který seděl na mocném válečném hnědákovi, byl Jan II., portugalský král, a vedle něho byl jeho bratranec, velmistr Řádu Kristova princ Manuel, vévoda z Beja.

Vjeli do rotundy na koních, jak bývalo v řádu zvykem, podobně, jako to dělávali jejich předchůdci – templáři.

*Kemal měl tedy pravdu*, napadlo Martina.

Právě hovořil princ Manuel: „Souhlasím s vámi, vaše veličenstvo, ale měli bychom se rozhodnout, co s naším věděním učiníme. Váš postoj se mi zdá příliš zpátečnický. Uchopme tu moc, dokud máme čas. Pokud to neuděláme my, udělá to někdo jiný.“

„Právě té moci se bojím,“ oponoval král.

„A proč?“

Martín se pomalu posunoval zástupem rytířů k východu, několik mužů už na něj vrhlo nedůtklivé pohledy; ty ovšem byly lepší než podezřívavé.

„Dobrá tedy, Manueli,“ zaslechl králův hlas. „Tvůj názor na to známe, ale co ostatní? Ty bratře, který odcházíš, pověz nám, jak máme s naším břemenem naložit?“

Martín strnul hrůzou. Nechtěl uvěřit, že se to stalo.

„Ano, ty bratře s tou kápí,“ oslovil ho Jan netrpělivě. „Máš snad naspěch?“

Musí něco říct. Věděl, že musí. Všichni muži v rotundě na něj hleděli. *Jak mám odpovědět, když nevím, o čem se vlastně baví*, blesko mu hlavou. Přesto: „Souhlasím s velmistrem Manuelem, vaše veličenstvo,“ pronesl a snažil se, aby jeho portugalština zněla bez španělského přízvuku. „Nesmíme čekat, až nás Kastilci předběhnou.“

Jakmile to řekl, rozpoutal se hotový rumraj – rytíři se mezi sebou začali překřikovat, někteří i pošťuchovat. Dostal jedinečnou šanci, aby se – tentokrát doopravdy nepozorovaně – vypořádal.

Otevřel dveře a proklouzl jimi ven.

Martín se nadechl – a uvědomil si, že se nachází v zástupu rytířů nižších hodností, stojících před rotundou.

„Bratře,“ kývl mu jeden na pozdrav. „Co je nového?“

„Král vede diskusi s velmistrem Manuelem,“ odpověděl Martín.

Muž pouze přikývl, jako by tuto odpověď očekával.

Martín si proklestil cestu davem. Ocítl se v udržované zahradě mezi templářskou rotundou, dvěma křížovými chodbami z dob Jindřicha Mořeplavce – *Claustro do Cemitério* a *Claustro da Lavagem* – a pevností *Torre de Menagem*. Zamířil k první z chodeb, těsně přiléhající k rotundě: ke dvoraně čtvercového půdorysu s podloubím, na jejíž architektuře byl jasně znát arabský vliv. Naštěstí tu nikdo nebyl. Středobodem dnešního dne byla porada vedená samotným portugalským králem. To se však brzy změní: nebo v to Martín alespoň doufal.

Pomalou kráčel křížovou chodbou až našel to, co hledal: sochu Madony ve výklenku ve zdi. Martín k ní poklekl, jako kdyby se modlil, a zapátral v otvoru – našel sotva rozpoznatelnou část zápalnice. Vytáhl z váčku u opasku křesadlo a pak šňůru zažehl. Ozvalo se zapraskání – bělostný plamínek se blížil ke zdi.

*Bože, odpusť mi*, projelo Martínovi hlavou, a pak se rozběhl; jakmile dorazil k hloučku rytířů u rotundy, zpomalil a dral se ke dveřím.

Vzápětí se ozvala silná detonace.

Síla střelného prachu vyhodila výklenek s Madonou do vzduchu.

Rytíři kolem Martina zareagovali okamžitě. Hlasitě křičeli, někteří se rozběhli ke křížové chodbě, další k pevnosti.

Mohutné dveře, vedoucí do rotundy, se otevřely a na terasu vyrazili čtyři jezdci, následovaní pěšími rytíři.

Všichni mířili ke *Claustro do Cemitério*.

Všichni, kromě jediného člověka – Martina Alonza Pinzóna. Nikým nepozorován zmizel v nyní prázdné rotundě, přirazil za sebou dveře a zajistil je na závoru. Otočil se – a spatřil, jak se zá-

věrný kámen v postranním výklenku odsunul a z otvoru vylezl Kemal. Usmíval se.

„Dobrá práce, Pinzóné!“ vykřikl Osman a pak rozpráhl ruce. „Vidíš tu nádheru, ten skvost? Říká se, že tahle rotunda byla vystavěna na základě půdorysu Šalamounova chrámu, jehož zbytky templářští rytíři našli v Jeruzalémě. Všude to tu zavání mysticismem. Všude. Spočítal sis ty sloupy, obklopující sanktuárium?“

„Je jich osm.“

„Osm. Ano, osm. Celá rotunda je obrovský osmiúhelník, zasvěcený tomuto mystickému a posvátnému číslu, vyjadřujícímu nekonečno, protože nemá začátek ani konec. Je také symbolem osudu, spravedlnosti, spojení mezi věčností a Bohem a posvátného vědění. I betlémská hvězda symbolizující narození Krista prý měla osm špic.“

„A co z toho vyplývá?“ zeptal se Martín a nervózně šlehl pohledem ke dveřím.

„Jsou tu ukryty mnohé cenné věci, dávná vědění, Pinzóné,“ vysvětlil Kemal a upřel na něj uhrančivé oči. „A já si myslím, že to, co hledáme, je pouze jednou z nich.“

Prošel mezi sloupy sanktuária a zastavil se před jednoduchým kamenným oltářem. Sklonil se k němu a přešel rukou po jeho opracovaném povrchu.

„Ano,“ pronesl tiše. „Nejposvátnější věci jsou vždy skryty pod symbolem vědění.“

Martín k němu přistoupil a uvědomil si, že je na boku oltáře vyryto číslo osm.

Pak se Kemal zvedl. „Potřebuji něco těžkého. Rychle.“

Martín se otočil v kruhu – a pak si všiml velkého stojanového svícnu v zadní části rotundy. Došel k němu, zvedl ho a přinesl k Osmanovi. A pak si uvědomil, co chce Kemal udělat. „Ne!“ vykřikl. „To nemůžeme!“

„Pinzóné, dej to sem!“ zahřměl Kemal a sáhl po svícnu.

Martín se s ním mínil chvíli přetahovat, ale když pocítil sílu, s jakou Osman svícen popadl, raději toho nechal dříve, než přijde k újmě.



Kemal se rozpráhl a podstavcem praštil do oltáře. Ozvala se tupá rána a z oltáře se oddrolil kus kamene. Osman znovu udeřil. A znovu. Na zem se sypaly girlandy větších i menších odštěpků. Po další ráně spodní část oltáře povolila. Kemal do zbytků strčil a ty se s lomozem sesuly na podlahu rotundy – a odhalily to, co bylo pod sanktuáriem skryto: bedničku z ebenového dřeva, zdobenou zlatem.

„Teď ti odhalím pravou podstatu...“ pronesl Kemal vítězoslavně, když se zvenku ozvaly rozčilené hlasy.

„Pane, někdo je uvnitř! Zřejmě ti útočníci!“

Martín pohlédl Kemalovi do očí. Našli je!

Vzápětí se za dveřmi ozval další hlas. „Tady princ Manuel, velmistr Řádu Kristova. Otevřete dveře, jinak budete zabiti! Do jednoho!“

„Pryč!“ sykl Kemal, popadl truhličku a přešel k vstupu do tajné chodby.

Martín ho následoval.

A pak se zespona ozvaly výkřiky – další skupina rytířů je pronásledovala z kostela *Igreja de Santa Maria de Olival* tajnou chodbou!

Následovalo zlověstné zadunění a dveře do rotundy zaskřípaly v pantech.

Byli v pasti!

## Dávná vědění

Martín strnul uprostřed rotundy.

*Nemůžeme se odsud dostat! Portugalci se nás zmocní a náš konec nebude zrovna pěkný.*

Dobře věděl, jak zacházejí s válečnými zajatci – a navíc on byl Španěl, poddaný kastilských veličenstev, z nichž měl Jan II. největší strach! Jistojistě zaslouží *zvláštní* zacházení.

„Pinzóne, prober se!“

To byl Kemal.

„Pinzóné!“

Martín se ovládl. Byl už přece v mnohem horších situacích: vydán na milost a nemilost nepříteli z těch nejhroživějších, rozbořenému moři. Vždycky přežil. A pak tu s ním byl Kemal – ten muž se nikdy nevzdával. A i nyní měl plán.

Martín na něj pohlédl a spatřil, jak Osman odhodil plášť: odhalil tak svůj kabátec a bandalír, k němuž měl připásanou kuši, dvojici šavlí a ručnici s doutnákovým zámkem. Pinzón byl tak překvapený jeho arzenálem, že se mu na chvíli podařilo z mysli vytěsnit i údery beranidla na dveře rotundy a hlasy mužů dole v tajné chodbě.

Kemal si od opasku odepnul stočený tenký provaz a jeho konec přivázal k šíp, založenému v kuši. Pak si přiložil zbraň k líci a vystřelil – šíp proletěl rotundou a zasekl se do zdobeného zdiva těsně pod vysoko umístěným oknem.

Kemal zkusmo zatáhl za provaz: držel pevně. Podal jeho konec Martínovi. „Lez!“

„A co pak?“

„Rozbij okno a snaž se dostat na střechu. Dělej!“

Martín uchopil provaz do zpocených rukou, pokřížoval se a začal šplhat; nohama se při tom opíral o zeď. Slyšel, jak se z chodby blíží hlasy. Ozvalo se skřípění... Ohlédl se a spatřil, jak se dveře začínají otevírat.

*Proboha!*

„Dělej, Pinzóné!“ vykřikl Kemal.

Martín se snažil, vzpomínal na dlouhá léta, kdy lezl po plachtoví všemožných kocábek, ale – tu pravdu si nerad přiznával – byl v šestačtyřiceti letech na něco takového už příliš starý.

Konečně dosáhl na parapet úzkého okna. Vytáhl se ještě víc a pak se odrazil od stěny, nohy natažené proti sklu. Vysypalo se v tisíci jasných střepů. Dovnitř pronikl teplý vzduch zvenčí.

Martín se znovu vrhl k parapetu, když se dveře definitivně rozletěly.

Kemal, v jedné ruce kuši, v druhé ručnici, vystřelil současně z obou zbraní – prvního z mužů odhodila nazad kulka, druhého

šíp. Pak Osman vytáhl dýku a vrhl ji po třetím vstoupivším rytíři Řádu Kristova. Nakonec tasil šavle.

Martín se otočil a snažil se vylézt oknem ven, když se ozvala rána – nabyl dojmu, že mu něco roztrhlo rameno na tisíc kousků. Neudržel se provazu a zamířil vstříc podlaze rotundy. Dopad byl tvrdý: vyrazil mu dech, necítil záda, necítil nic. Přesto žil a Bůh nad ním musel držet ochranou ruku, protože zřejmě neměl nic zlomeného.

Pak zaslechl panovačný hlas. „Je po všem! Nechte toho!“

Posadil se a spatřil, že v rotundě stojí třicátka rytířů a míří na ně arkebuzami. Několik z nich právě odzbrojovalo Kemala, který byl přemožen pouhou početní převahou. Uprostřed hloučku ozbrojenců stáli velmistr Manuel a král Jan. Na jeho pokyn k Martínovi přišli dva rytíři, postavili ho na nohy a dovlekli ho před něho. Pinzónovi hlavou vířily myšlenky, které by raději ihned zapomněl – *Proč jsem jenom nezůstal doma v Palosu, nevěnoval se s bratry rejdařství? Byl s rodinou? Nyní zemřu strašnou smrtí!* Pohlédl na Kemala, který mu stanul po boku – tvářil se zasmušile.

„Jedno vám nelze upřít,“ promluvil Jan. „Věřil jsem, že je naše tajemství dobře střeženo a vy – pouzí dva muži – jste se ho málem zmocnili. Máte můj obdiv.“

*Máte můj obdiv?* Martín ta slova nechápal.

A právě v tom okamžiku se na něj král zadíval. „Kdo jsi?“

„Martín Alonzo Pinzón,“ přiznal – proč by měl lhát? Ted' už bylo stejně všechno jedno. „Námořník z přístavu Palos de la Frontera.“

„Španěl,“ zavrčel Manuel.

Jan ho umlčel pozvednutím ruky. „A víš, kdo je tohle, Pinzóně?“ ukázal na vysokého Osmana.

„Řekl mi, že se jmenuje Kemal.“

„Opravdu?“ pronesl král ironicky. „Nechce se chlubit tím, kým je, protože je jeho jméno dobře známé, zvláště pak mezi námořníky. Ty vůbec nevíš, kým je? Pak ti to tedy povím, Martíne. Je to Kemaleddin Ahmed Reis. Říká ti to něco?“

Říkalo... Martín zavrával, bolest v rameni byla nesnesitelná.

Pohlédl na vysokého Osmana – jeho tvář byla neproniknutelná.

„Kemal Reis...“ zašeptal nevěřičně.

„Ano,“ pokýval král hlavou. „Kemal Reis je jeden z největších pirátů ve Středomoří, přepadající naše lodě a vraždící křesťany, věrný služebník osmanského sultána Bayezida.“

Martín pohlédl na Kemala. Spatřil v jeho očích zášť. *Kdybych tak věděl, s kým cestuji...* To byla palčivá myšlenka. Samozřejmě, že Kemala Reise znal – postrach Středomoří, o němž se šušovalo v každé přistavní putyce...

„To je však pouze maska, za kterou se skrývá,“ pokračoval Jan. „Jeho otec vůbec nepochází z Anatólie, jak se Reis všude holedbá, a sám se za muslima pouze vydává. Pravda je taková, že je členem dávné konstantinopolské rodiny, mužem, který skrývá jedno z největších tajemství světa. Je Strážcem.“

Kemal na krále upřel překvapený pohled. Zorničky se mu zúžily.

„Vím to, Reisi,“ ubezpečil ho Jan.

„Měli bychom ho mučit, aby nám pověděl všechna svá tajemství, když je nám nyní vydán na milost,“ ozval se princ Manuel.

„Možná,“ zašeptal Jan.

Pak poprvé promluvil Reis. Jeho hlas byl jasný a zvučný, nezněl v něm strach. „Je čas,“ řekl. „Je čas, abyste tajemství, které jste kdysi odcizili, vydali. Je doba, kdy má být použito, ale vy se toho zdráháte. Musíte ho vydat!“

„Jak víš, Reisi, že má být použito?“

„Jsou mnohé věci, které vím. Čas dostál.“

Jan se nadechl.

„Vyslechni ho anebo zabij!“ naléhal Manuel. „Jenom ho ne-nech odejít!“

*Konečně jsme u toho*, napadlo Martína. Pak jím zacloumala neuvěřitelná bolest, zkroutila mu celé tělo. Sesul se k zemi a upadl do bezvědomí...

Cítil se slabý. Velice slabý. Všude kolem něho však bylo příjemné teplo. Pomalu otevřel oči a uvědomil si, že leží v posteli.

V posteli! Vždyť předtím ho chtěli málem zabít...

Někdo se k němu naklonil. Byl to Kemal. „Můžeš vstát?“

Martín se posadil. Ramenem mu při tom projela prudká bolest, ale tu už nevnímal – zjistil totiž, že v komnatě kromě Kemala stojí také portugalský král.

Martín to nechápal. „Proč jste nás nechali naživu?“

„Nebylo to ze soucitu, tomu věř, Pinzóne,“ odpověděl Jan. „Tady jde o něco víc. Reis má pravdu. Proto musíte jít.“

„To nechápu.“

„Protože to nemáš chápat. Dostaneš tajemství, které střežíme, a zajistíme ti volný odchod z Portugalska. Ty však nejsi tím, kdo ho má použít. Je to jiný člověk. Ty víš, o koho jde, komu je to souzeno. I já jsem se s ním setkal.“

Martín na něj chvíli zíral s otevřenými ústy. A pak mu to došlo. „Můj bože...“ vyslovil.

Jan pokýval hlavou. „Ano, on je předurčen. To tajemství je tvoje, Pinzóne. Alespoň se tak zbavím jednoho břemene. Jste volní.“

**Část I.**

# **Cesty osudu**

**Srpen 1277**

## Setkání

*Meč drtivě dopadl. Ozval se praskot, jak vzal za své jeho štít, jediná obrana před mužem, který proti němu stál. Nyní byl nechráněn, jenom on a meč, dva přátelé na život a na smrt. Odhodil nepotřebné trosky štítu. Cítil, jak mu krůpěje potu stékají po krku a vsakují se do prošívance.*

*Vzhlédl.*

*Proti němu stál hnědovlasý muž, který ho probodával očima; měly barvu prudké letní bouřky. Když se jejich pohledy střetly, zacukaly protivníkovi koutky úst. „Zabiju tě, Glenville, a Joana bude navždy moje! Navždy.“*

*„Ne!“ vykřikl a vrhl se proti němu.*

„Pane!“

Ta představa byla pryč stejně rychle, jako přišla.

Christopher de Glenville – černovlasý triadvacátník s pohlednou tváří – stál ve velké síni s vysokým stropem, kterou z jedné strany lemoval dřevěný ochoz. I když byla podlaha posypaná vonnými květy a bylinami, bylo uvnitř téměř k zemdlení, protože se ve vzduchu vznášel pronikavý pach potu. Nebylo se však co divit – síň totiž byla plná nespočtu lidí: mužů i žen, někteří stáli, jiní seděli na lavicích. Souboje významných šlechticů nebyly na denním pořádku, a zvláště tento byl vhodnou záminkou k tomu, aby se na hrad Rundil dostavily význačné špičky panstva z celého hrabství.

„Pane!“

Znovu ten neodbytný hlas. Christopher se otočil a spatřil svého správce, sira Iana Stocktona.

„Ano?“ zachraptěl Christopher a nechtěně tak dal najevo strach.

Prošedivělý padesátník s ostře řezanou zjizvenou tváří mu položil ruku na rameno. „Buďte silný, pane, a nepropadejte chmuřám, protože jste to vy, kdo bojuje za správnou věc. Věřte tomu a protivníka porazíte.“

Ta slova dodala Christopherovi odvahy: zadíval se k nejzazší části síně, kde stálo na pódiu několik křesel. Uprostřed hrdě seděl hrabě z Gloucesteru a Hertfordu, Gilbert de Clare, dvaatřicátník s neposednou hřívou zrzavých vlasů, díky nimž byl často zván Gilbertem Rudým anebo Rudým hrabětem, a po jeho pravici a levici dva postarší muži v hnědých tunikách pod kolena s pláštěm sepnutým na pravém rameni broží – soudní úředníci. Zbylá dvě křesla byla vyhrazena pro majitele panství, Guye de Chesterfielda, a důvod, proč se tu všichni sešli – jeho dceru Joanu.

Její křeslo však bylo zatím prázdné...

V síni vládlo napětí: nečekalo se totiž jen na Joanu, ale i na jejího dalšího nápadníka a Christopherova soka v lásce, Henryho de Tourvilla. Chvilí si myslel (anebo chtěl myslet), že to třeba vzdá – že měl pouze vychloubačné řeči a těsně před samotným bojem couvne. Jakmile však na to pomyslel, dav se rozestoupil a do síně vkročili dva muži.

První – oblečený do dlouhé drátěné košile, lesknoucí se novotou, a černé varkoče – byl Henry de Tourville. Christopherův bratranec. Druhý příchozí byl dozajista jeho svědkem – v ruce nesl přilbu s plochým vrškem, široký meč a trojúhelníkový štít potažený koží.

Tourville se zastavil necelé tři yardy od Christophera. „Zdravím tě, můj drahý bratranče,“ pronesl ironicky. „Tak mi jdeš konečně svým životem splatit dluhy, které vůči mně máš. Navíc mi chceš nyní dokonce ukrást i dívku, kterou jsem si vyvolil za manželku. Ale není se co divit, když máš mrzký vesnický původ po matce...“

„Tak dost, Tourville!“ zahřměl Rudý hrabě. „Nebyl jsi vyzván k řeči a nejsi tady ani od toho, abys někoho urážel. Baron z Dartworthu má šlechtický původ jak po otci, tak po matce. Měl by ses za svá slova stydět, protože nejsou hodná tvému postavení.“

Henry de Tourville se kysele pousmál a jako by chtěl Gilberta de Clara ještě více rozzlobit, poklonil se skoro až k zemi. „Jistě, hrabě, jako vždycky máte pravdu.“



Rudý hrabě přeslechl zjevnou urážku a pokynul davu, aby se utišil. „Jsem tady, abych z pověření jeho veličenstva, Eduarda I., dohlédl na rozsouzení sporu, který vznikl mezi Christopherem de Glenvillem, baronem z Dartworthu, a Henrym de Tourvillem, baronem z Tourville. Jak je zvykem podle našeho práva, měly zneprátelené strany na výběr ze soudu před porotou a zkoušky bojem. Jelikož se na první možnosti nedohodly a Henry de Tourville odmítl i vyrovnání v podobě půdy, které mu Christopher de Glenville nabízel jako ústupek, vydáme se cestou tradice a oba podstoupí zkoušku bojem – nechť Bůh posílí ruku toho, který je v právu.“ Hrabě se na chvíli odmlčel. „Svědkiem barona Glenvilla bude sir Ian Stockton, svědkem barona Tourvilla Robert de Langton. Jako zbraň byly určeny meče, jimiž bude uskutečněn souboj – jakmile bude jeden ze soupeřů přemožen, prohrává a boj končí. Samozřejmě má každá strana možnost v průběhu souboje uznat svou porážku. V tom případě prohraje kontumačně. Takto zní pravidla.“ Odmlčel se a zahleděl se na Tourvilla. „Doufám, že ses vyvaroval čarodějnictví,“ pokusil se o vtip.

„Zvládnou Glenvilla porazit i bez něj,“ odsekl Tourville.

Gilbert de Clare se pousmál. „Tak tedy předstup a vyřkni obžalobu, barone.“

Tourville odkráčel doprostřed síně a poklonil se – jednou směrem k Rudému hraběti, podruhé k panstvu. Když promluvil, byl jeho hlas plný zášti a arogance: „Bůh je mi svědkem, že jsem v právu při tomto sporu s Christopherem de Glenvillem. Jak jistě víte, byl jsem po smrti barona Williama jediným legitimním dědicem Dartworthu, ale moje právo bylo porušeno nečestným jednáním několika vysoce postavených mužů a do hry byl nastrčen Williamův nemanželský syn Christopher...“

„Tourville!“ vykřikl Rudý hrabě a tentokrát se prudce zvedl z křesla. „Máš nevymáchanou hubu a špatně volíš slova, protože neobviňuješ barona Glenvilla, ale mě, hraběte z Gloucesteru a Hertfordu. Sám jsem byl před dvěma lety svědkem a vykonavatelem Williamovy závěti a vše bylo uskutečněno po právu. Nevím, proč o této věci hovoříš, protože je již dávno uzavřena. Pokud to

však cítíš jinak, můžeme si o tom popovídat meči, jestli tedy toužíš po smrti.“

Gilbert de Clare přejel bříchý prstů po brokáty vykládaném jílcí svého meče a i hluší by museli slyšet, jak Tourville polkl. Pokud byl někdo lepším šermířem než on, pak právě Rudý hrabě. Když k tomu Tourville nic neřekl, Gilbert de Clare se opět posadil a pokynul mu, aby pokračoval v řeči.

„Christopher de Glenville,“ navázal Tourville na svou řeč, „porušil mé právo tím, že se ucházel o ruku Joany v době, kdy jsem již s jejím otcem – sirem Guyem de Chesterfieldem – jednal o našem zasnoubení. Je ubohé, že jakmile se o ni přihlásil Christopher, Chesterfield nesplnil své slovo a od tohoto ustoupil, ale to hovoří o jeho zkaženosti, ne o mé. Já žádám o jedno. O ruku Joany, protože podle práva jsem jejím jediným nápadníkem. Pokud mi nebude vydána, budu se o ni bít, jak bylo stanoveno.“ Tourville vyslal k Rudému hraběti pohled plný zloby a prkenně odkráčel k Langtonovi.

„Předstup, barone z Dartworthu, a promluv,“ vyzval Clare druhého účastníka sporu.

Christopher, povzbuzený pohledem Iana Stocktona, se začal obhajovat: „Přísahám před Bohem a tímto soudem, že jsem nevinný, a že jsem nikdy úmyslně neporušil žádnou svobodu ani právo mého bratrance, Henryho de Tourvilla. Panství i titul jsem zdědil jako právoplatný dědic Williama de Glenvilla, a proto neměl můj sok právo na jakékoliv pozemky. Nechci tu hovořit o jeho vnitřních pocitech, které ho vedou k těmto nesmyslným řečem, ale pokud to tak cítí, pak je mi to hluboce líto. Takto bych chtěl reagovat na první pokus barona z Tourville o obžalobu.“ Christopher se na chvíli odmlčel a pohledem zabloudil kamsi do ztracena. „To, co cítím k dceři Guye de Chesterfielda, nelze vyjádřit slovy. Když jsme se poprvé s Joanou setkali, poznali jsme, že jsme si souzeni, jak v životě, tak i ve smrti. Nemohl bych bez ní žít. Mou obhajobou je láska, nic víc.“

„Dobrá řeč, barone,“ ozval se po dlouhém mlčení Gilbert de Clare. „Láska je mocná čarodějka a šťastný ten, kdo ji jednou

v životě pozná. Ale kvůli tomu tu nejsme, protože nás čeká krvavější povinnost. Jelikož byly obě strany vyslyšeny, prohlašuji tedy tento souboj za...“

Clare větu nedokončil, protože Joana právě vystoupila ze stínů. I přesto, že za sebou měla bezesnou noc a pomněnkově modré oči zarudlé od pláče, byla v dlouhých šatech, sepnutých sponou, nesmírně krásná. „Pokud směli mí nápadníci hovořit, tak se chci vyjádřit i já, přestože vím, že tím odporuji zavedeným tradicím.“ Úkosem pohledla k Rudému hraběti, ale ten pouze kývl hlavou. „Jsem velmi nešťastná, že tato situace dospěla až tak daleko,“ pokračovala. „Kdybych rozhodovala, vybrala bych jednoho z vás, ale druhý by se s tím nsmířil. Nuže, jedno je jisté. Jeden z vás je ten, který mě bude doprovázet na mé cestě životem.“

Zadívala se na Christophera a ten si povšiml nesmírné něhy v jejích očích. Roztlouklo se mu srdce.

„Ať při vás stojí Bůh,“ pokračovala Joana. „Ať vyhraje ten, který je k tomu předurčen. Má láska mu pak bude patřit navždy.“ Po těchto slovech se rozplakala a její otec vstal z křesla, aby ji utěšil.

Rudý hrabě se pousmál. „Šťastný ten, který získá její srdce, protože tato dívka je největším pokladem ze všech. Málo takových je v širých končinách světa k nalezení. Nyní k tomu, co jsem měl udělat už dávno. Je poledne a jak nám stanovují naše zvyklosti, můžeme započít. Nasad'te si přilby, taste meče a chopte se štítů, přátelé. Boj začíná. Ať zvítězí ten lepší z vás!“

## Souboj

Po tom, co Rudý hrabě dokončil řeč, se oba šlechtici připravili k boji. Ian Stockton přispěchal k Christopherovi a podal mu přilbu se štítem. „Bud'te opatrný a sledujte každý protivníkův pohyb,“ nabádal ho při tom.

Christopher se pousmál. „Budu, Iane, spolehni se.“ Otočil se na soupeře a všiml si, že i on je připravený k boji.

Tourville zkusmo podržel štít a několikrát švihl mečem. Kývl na Christophera. „Teď se teprve ukáže, bratranče, jaký jsi bojovník.“

Náhle se ozval hlasitý zvuk trub, který ohlásil začátek souboje. V síni ustal všechn ruch.

Několik vteřin se měřili pohledy. Christopher se snažil odhadnout, co se děje v nitru jeho protivníka, ten však na sobě nenechal poznat ani jedinou stopu emocí; dokonale se ovládal.

A pak se to stalo: Tourville prudce zaútočil mečem na nechráněný bok soupeře, Christopher však ráně nastavil štít a zbraň po něm neškodně sklouzla. Glenville chtěl útok oplatit, ale Tourville byl neuvěřitelně rychlý – znovu sekl mečem a Christopher měl co dělat, aby ho i tentokrát zastavil štítem.

Tourville ustoupil o několik yardů. „Budeš se jenom bránit, bratranče?“

*Chce mě jenom vyprovokovat*, napadlo Christophera a snažil se uklidnit. Marně. Nervy mu jenom hrály.

Nadechl se a zaútočil ve stejném okamžiku jako Tourville – meče obou šermířů se poprvé střetly.

Vzájemné oťukávání trvalo několik dalších vteřin.

Pak se Christopherovi podařilo výborně vykrýt protivníkův úder; prudce uskočil stranou a meč vedl proti hraně Tourvillova štítu, čímž mu ho vyrazil z ruky. Henry nedostal šanci ho sebrat, protože Christopher proti němu znovu sekl, a on měl co dělat, aby jeho rány srážel mečem. Byl v nevýhodě.

Christopherovi stouplо sebevědomí. *Možná že to přece jenom dokážu*, napadlo ho.

Radoval se však předčasně. Tourville při odklánění jeho ran kývl na Roberta de Langtona; jeho svědek tasil meč a hodil mu ho. Zbraň prolétla vzduchem a Tourville ji bravurně chytil volnou rukou. Nyní měl k dispozici meče dva.

Christopher odstoupil, sundal si přilbu a odhodil ji na zem. *K čertu s ní, pouze mi brání ve výhledu*. Nevěřicně pohlédl na Tourvilla. „O tomhle nebyla v pravidlech řeč.“

„Opravdu?“ poznamenal Tourville jízlivě. „Tak jsem je lehce

pozměnil.“

Christopher pohlédl k zamyšlenému Gilbertu de Clarovi, ale ten nic nenamítal – zřejmě nechtěl do souboje zasahovat.

Vzápětí se Tourville bezhlavě vrhl proti Christopherovi. Meče v jeho rukou se míhaly v rychlém smrtícím rytmu. Christopher se musel bránit, a to ho stálo hodně sil.

Když už se začínal smířovat s tím, že prohraje, bleskla mu hlavou dávná slova: „*Existuje jenom jedno pravidlo – tvůj mozek musí být rychlejší, než je ruka tvého protivníka*“

To mu řekl jeden potulný rytíř, který se před dvanácti lety, za druhé války baronů, zastavil na několik dní v matčině sídle. Ten muž mu dal první lekce v zacházení s mečem a udělil mu cenné rady, které si pamatoval dodnes. Proč by je tedy neměl využít?

Snažil se, aby při odklánění Tourvillových ran vypočetl sled, s nímž protivník bojuje.

*Rána, raz dva, rána, úkrok – rána, raz dva, rána, úkrok... Stále dokola. Slabina.*

Při dalším protivníkově sledu Christopher šikovně nastavil štít v levačce, takže s ním kryl obě rány najednou, a mečem sekl Tourvillovi po ruce. Rána však nebyla přesná – dopadla na rukojeť jednoho z Henryho mečů. Silná však byla natolik, že mu ho vyhodila z ruky.

Tourville ohromeně uskočil stranou a zadíval na předloktí, zda nekrvácí. Nestalo se tak.

Christopher odhodil štít – už ho unavovalo věčné bránění. Pak se zahleděl na Tourvilla. „Zkusíme vyrovnat síly, co říkáš?“

Tourville se ušklíbl. „Jak myslíš. Právě sis podepsal ortel smrti.“ Na nic nečekal a zaútočil.

Joana sledovala souboj svých nápadníků jako ve zlém snu – nenáviděla se za to, že dávají své životy všanc kvůli ní.

Pomyslela na dobu před třemi měsíci, kdy se poprvé setkala s Christopherem. Tehdy už ani nedoufala v zázrak; tušila, že se bude muset provdat za Tourvilla, krutého muže, kterého nikdo v celém hrabství neměl rád. A pak se tu náhle zjevil Christopher,

jako by ho přivolaly její horoucí modlitby. Přišel požádat o přístřeší na cestě, když kolem jejich hradu zuřila bouře, a ona se do něj na první pohled zamilovala.

Joana se podívala na bojující muže – Christopher těžce odrážel Tourvillovy rány. Při tom pohledu se málem rozbrečela, pak si však řekla, že bude silná. Modlila se, aby Christopher zvítězil. Pro ni už byl ale vítězem dávno...

Zbraň se mihla vzduchem a až na poslední chvíli ji Christopher zadržel mečem. Stačilo jen málo a dopadla by na nechráněnou část jeho těla. Zápasili už nejméně dvacet minut. Christopher cítil, že mu začínají docházet síly, zatímco Tourville byl stále plný energie.

*Nevzdávej to, bojuješ přece pro ni*, projelo Christopherovi hlavou.

A pak se to stalo.

Christopher stěží kryl další Tourvillovu ránu a vzápětí ucítil, jak ho protivník nakopl do břicha. Neudržel rovnováhu a svalil se na zem. Meč mu vyletěl z ruky. A pak přišlo smíření s nadcházejícími událostmi. Už neměl sílu, věděl, že se nezvedne. Marně sahal po jílci meče, který ležel necelý yard od jeho ruky.

Všechno se odehrávalo zpomaleně – Christopher viděl Iana Stocktona, popelavého ve tváři, viděl šlechtice, kteří vstávali z křesel, viděl svého soka, jak se prudce otáčí a připravuje se na poslední ránu mečem, která měla směřovat k Christopherovu hrudníku. A pak zahlédl Joanu. Rozběhla se k němu, dva strážní ji však zadrželi. Christopher vyčetl z jejich rtů svoje jméno.

Sebral poslední síly.

Ve chvíli, kdy měl meč dopadnout, se odkulil stranou, nahmatal vlastní zbraň a bodl. Ostří se Tourvillovi zakouslo do nechráněné části stehna. Henry zavyl bolestí a svalil se na zem; z hluboké tržné rány prýštila horká krev.

Christopher se vydrápal na nohy. Dav mu tleskal, ale unavenému baronovi to připadalo jako bzučení komárů. Popadl štít a pozvedl meč, zbrocený Tourvillovou krví.

A pak spatřil, že si k němu davem klestí cestu Ian Stockton. Christopher se usmál. *Starý přítel...* Vzápětí si všiml jeho výrazu. Ne, Ian neměl ve tváři radost, ani úlevu. Spíš děs, úlek. Snažil se gestikulovat a hlasitě křičel, jeho hlas se však ztrácel v hučení davu. Christopher uslyšel jen poslední slova. „...má dýku.“

Christopher neviděl, co se dělo za jeho zády.

Henry de Tourville, ležící na zemi a krvácející, vytáhl z boty dýku a mrštil ji po něm. Sama prozřetelnost přiměla Christophera k tomu, aby reagoval: prudce se otočil a kryl se. Dýka se zabodla do štítu jen několik málo palců od jeho hrudníku.

Vzápětí se davem prodrala stráž Rudého hraběte a prudce zvedla Henryho de Tourvilla na nohy.

Jeho svědek, Robert de Langton, tasil meč, ale vzápětí ho obklopila skupina mužů s nesmlouvavými výrazy ve tvářích.

Tourville skučel bolestí, přesto se však zmohl k výhrůzkám. Namířil prst na Christophera. „Zabiju tě, bratranče! Pamatuj si to! Na to přísahám!“

„Nemám rád muže, kteří neumějí prohrávat a už vůbec ne ty, co planě vyhrožují,“ vyštěkl Gilbert de Clare. „Byl jsi poražen, Tourville, proto opusť tuto síň a hrad a už se tu nikdy neukazuj.“ Pak pokynul Christopherovi. „Jsi vítěz, barone z Dartworthu. Tobě patří Joanina ruka. Pečuj o tento poklad se vší láskou, protože ta jí náleží.“

Christopher se poklonil. „Děkuji, hrabě. Slibuji, že se o ni postarám. Vy všichni jste svědky mých slov. Přísahám, že vždycky budu stát při ní.“

V davu to zašumělo, vzápětí se však v síni rozhostilo naprosté ticho. Objevila se Joana. Už nebrečela. Teď z ní naopak vyzařovala síla.

Christopher ji sledoval jako ve snu. Byla krásná. Překrásná. Mnohem hezčí než v den, kdy ji poprvé uviděl. S plavými vlasy barvy medu a bezedně modrýma očima vypadala jako bohyně.

Teď byla konečně jeho. Byl to ten nejkouzelnější okamžik jeho života.

Joana se mu zadívala do očí. V rukách držela řetízek s přívěš-

kem, který připnula Christopherovi na krk. Pak promluvila: „Tento šperk bude navždy znamením naší lásky, znamením, které budou nosit naši potomci až do skonání věků.“

Pak se políbili.

Sir Ian Stockton sledoval šťastný pár uprostřed síně a jeho nitrem cloumaly dva zcela rozporuplné pocity. Na jednu stranu ho hřálo, že jeho pán zvítězil a získal životní lásku, na druhou však vycítil i skryté nebezpečí, které tím vzniklo Dartworthu.

Zadíval se k místu, kde seděl hrabě z Gloucesteru a Hertfordu, a pak se pohledem střetl s modrýma očima Guye de Chesterfielda, Joanina otce.

V tu chvíli jeho myšlenky doputovaly k časům, kdy se společně se svým bývalým pánem účastnil sedmé křížové výpravy, k událostem, kvůli nimž byl nadobro zatracen. I mnozí jiní...

*Kruh se uzavřel. Prokletí nás stále stravuje.*

## Svatba

Dartworthskou kaplí zněla slova pátera Benedikta, slova, která měla navždy spojit majitele panství, Christophera de Glenvilla, a Joanu.

Uplynulo pouhých čtrnáct dní od Christopherova souboje s Henrym de Tourvillem, čtrnáct dní, kdy k němu dvakrát dorazil posel s urážkami, čtrnáct dní, kdy se celý Dartworth připravoval na svatbu. Byla vlastně první, která se kdy na hradě konala, protože se Christopherův otec nikdy neoženil a když jeho děd před padesáti roky hrad vystavěl, byl už ženatý.

Christopher se pousmál, když si vzpomněl na rady do života, které mu udílel Ian Stockton – stejně jako při souboji nyní zaujal roli svědka. Starý správce hovořil o neskonalém štěstí v kruhu rodinném i o smutku, když někdo z blízkých odejde na věčnost. Sám Ian to zažil, protože se svou ženou byl pouze krátce. I přesto mu však povila syna, Thomase, na kterého byl správce právem



hrdý.

I Christopher si ho oblíbil. Kývl na mlčenlivého dvacetiletého mladíka, který podobou i výškou nezapřel, že je pravý Stockton.

Christopher i Joana složili manželské sliby a pak si předali prsteny, které do té doby spočívaly na Bibli. Pak páter dokončil obřad: „Ó věčný Bože, Stvořiteli všeho lidstva, požehnej tvým služebníkům, tomuto muži a této ženě, které jsme spojili ve tvém jménu...“

Christopher jeho slova skorem nevnímal. Díval se na Joanu – nyní již svou manželku – a uvnitř cítil nepříjemnou tíži. Zítra ji totiž opustí...

Před dvěma dny Gilbert de Clare navštívil Dartworth a omluvil se, že nebude moci přijet na svatbu. Měl pro to totiž pádný důvod. Situace ve velšské marce byla už delší dobu nestabilní, a tak se anglický král Eduard I. rozhodl vést tažení proti samozvanému velšskému princovi Llywelynovi ap Gruffyddovi. Pro službu koruny byli povoláni rytíři z mnoha hrabství, a ani Gloucestershireské a Hertfordské nebylo výjimkou – Rudý hrabě měl stát v jejich čele. Při návštěvě požádal Christophera, aby povolal své muže a jel s ním.

Ne, nebyla to vlastně žádost. Byla to výzva. Povinnost. Otázka cti. Zvláště když Gilbert de Clare před dvěma lety za Christophera zaplatil králi povinný poplatek baronů za převzetí dědictví ve výši sto liber, ukotvený v samotné *Magně chartě libertatum* – Velké listině svobod. Sám by si to nemohl dovolit, protože tehdy ještě žil s matkou a dědem v prosté vesnické tvrzi poblíž Cotswoldských kopců v Gloucestershire.

To všechno ho nutilo k tomu, aby uposlechl, i když by raději zůstal s Joanou.

Ucítil její ruku ve své.

„To, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj,“ vyslovil páter slavnostně.

*Kéž by to byla pravda*, napadlo Christophera pochmurně.

Velká síň Dartworthu s nadcházejícím večerem ožila svateb-

ními oslavami. A naplnil se také předpoklad, že je mladý baron skvělým hostitelem. Kromě výtečného jídla – několika voňavých slepic, chlebů s dozlatova upečenou kůrkou, pšeničných placek, hrachu a skoleného divočáka – sezval hudebníky ze širokého kraje a několik mužů do toho pobrukovalo veselé melodie.

Thomas Stockton se jednou rukou opíral o desku dubového stolu v nejzazší části síně, daleko od tančících lidí, druhou svíral korbel medoviny a snažil se do sebe dostat další várku. Byl teprve večer a on usoudil, že se bude slavit dlouho do rána, přesto už toho měl plné zuby.

Vypadalo to ovšem, že je sám.

Christopher se snažil trávit čas s novomanželkou, přesto však provedl několik šlechticů. Thomas si s mírným pobavením všiml, že mezi nimi byly i ty, které si na barona dříve dělaly zálsuk. Píseň, kterou hráli muzikanti, a která měla být veselá, mu připadala smutná. Proč asi...

Z myšlenek ho vyrušila tupá rána o stůl. A povědomý mužský hlas: „Proč ten smutek? Mám snad hádat?“

Otočil se a spatřil plavovlasého pihovatého mladíka, který opodál vrávorál s korbelem v ruce.

„Owene,“ usmál se Thomas. Znali se už od dětství, protože Owen byl synem jednoho z mužů z hradní posádky. Společně si hráli na slavné rytíře, často spolu zápolili a zlomili přitom několik dřevěných mečů. „Zkus to.“

Owen se lišácky usmál a strčil do Thomase. „To bude nejspíš tím, že nikam nejedeš.“

„Mám mnohem důležitější úkol,“ odpověděl Thomas a snažil se sám sebe přesvědčit, že je tomu skutečně tak. Bohužel se mu to nepodařilo. „Baron Christopher mě požádal, abych po jeho odjezdu spravoval Dartworth.“

„A tys nemohl odmítnout, že?“ ozval se Owen. „Byla to otázka cti.“

„Ano, byla,“ promluvil Thomas tiše a přihnul si z korbele.

„V tom případě bys měl slavit!“ vykřikl Owen. „Jen si to představ! Nebudeš se trmácet až do Walesu. Budeš naprosto v bezpečí.“

Můžeš si tady užívat. Proboha, mít na starosti hrad, cítit tu moc. Co bych za to já dal!“

„Spíš je to velká zodpovědnost,“ poznamenal Thomas.

Owen se na něj podíval a několikrát zavrtěl prstem. „Thomasi, Thomasi. Ta tvoje upjatost tě jednou zničí. Věř mi.“

Thomase už nebavilo ho poslouchat. Tajně zápolil se dvěma variantami, jak se ho zbavit: buď odejde, anebo ho vyzve na souboj na nádvoří. Věděl, že vyhraje. Už kvůli Owenovu stavu.

Jenže pak se v síni objevila ona.

Thomasovi se málem zastavilo srdce, stejně jako vždycky, když ji spatřil. Byla prostě překrásná. Měla hluboké tmavohnědé oči a havraní vlasy, které jí padaly v několika loknách na prosté šaty stažené v pase šňůrkou.

Přes dokonale zevnějšek však měla jisté povahové vady: chovala se totiž velmi chladně a nepřístupně. Jmenovala se Gwendolin, sladká Gwendolin, a na hrad přišla před několika dny společně s lady Joanou coby její sloužící.

Když procházela kolem nich, usmál se na ni, ale její tvář zůstala zatvrzelá. Jak jen se k ní ten výraz nehodil! Thomas pokrčil rameny, vstal od stolu a dvorně se poklonil. „Jak se vám dnes daří, Gwendolin?“ zeptal se, když ho mījela, aniž by čekal odpověď. Dívka ho však překvapila. Otočila se přes rameno a zlehka se usmála, což jí přidalo na kráse.

„Děkuji, pane Stocktone. Dobře.“

Pak kouzlo okamžiku pominulo a Thomas opět vnímal Owena.

„Vstaň, ty zatvrzelý osle,“ povzbuzoval ho právě přítel. „Noc je ještě mladá a je škoda ji nevyužít. Vyrážíme do Redhillské usedlosti. Dcery zdejšího pachtýře ti ukážou, jak zapomenout na starosti.“

„Nemám zájem,“ odsekl Thomas.

„Já vím, proč nemáš,“ odpověděl Owen a naklonil se k Thomasovi. „Protože myslíš na ni.“ Prstem ukázal na Gwendolin, která náhle vyplula mezi tančícími páry v dolní části síně. „Jenže to se pleteš, příteli, protože ten, kdo si osedlá tuhle kobylku, budu já.“